

IHMISTUNTIJA

tahi taito, että ensimmäisestä silmäyksestä erehtymättä voi arvostella niiden henkilöiden luonnetta, taipumuksia, elämän tapoja j.n.e., joiden kanssa elämässä tulemme yhteyteen.

Aikamme välttämättömin

Käsikirja

kaikille niille, jotka ulkonaisesta ihmisestä tahtovat tulla tuntemaan sisällisen.

Kirjoitti

Toht. Robert Tunning

Otto Andersin Oy. Kirjapaino Pori, 1937

Kirjanen on kuvaluettu ja teksitunnistettu suomennoksesta

Tallenna kirjasen lähdekoodi

Sisällys

Johdanto.

Meille ihmisille ei ole mitään tarpeellisempi ja hyödyllisempi kuin ihmistuntemus, ja kuitenkin ovat niin harvat ne, jotka ovat hankkineet itselleen tarkemman ja syvemmän tiedon siinä taidossa, että ulkomuodosta ja tavallisessa kanssakäymisessä oikein voisivat tuntea, mikä ihminen on, mitä hän ajattelee, toivoo ja tahtoo. Moni matkustaa maat ja kaupungit, joutuu kanssakäymiseen monien ihmisten kanssa, oppii niin tuntemaan heidän sovinnoiset elämäntapansa ja luulee nyt olevansa ihmistuntemuksen syvimmissä salaisuuksissa. — Mutta mitä hän tietää ihmisistä? Nämä näyttävät hyviksi ulkonaisen olentonsa puolesta, juuri kun puettuna pyhävaatteisiinsa, mutta sentään ovat itserakkauden ja omanvoiton orjat. — Ja tätä hän nimittää ihmistuntemiseksi. — Miksi ihmiset näin menettelevät, eikä toisin; miksi on heidän ajatuksillansa ja käytöksillensä tällainen muoto? Siitä vähän väliä! Hän osaa vaistomaisesti läyttää itsensä heitä kohtaan ja he häntä, ja molemmat koettavat saavuttaa tarkoituksensa niin paljon kuin mahdollista.

Tällainen varjomainen ihmistunteminen ei kuitenkaan ole riittävä, vaikka ihan tavallinen, mutta meidän pitää tuntea syvemmälle ja tuada ilmi ilmauksen syyt. Meidän ei pidä pysähtymään pinnalle, vaan tuntea siitä niihin salaisiin konepajoihin, joissa ajatukset syntyvät, taipumukset ja tahto muodostuvat, halut ja päätökset lähtevät ja joista kaiken elämän ja

toimen peruslähde saa alkunsa.

Joka perinpohjin tahtoo oppia tuntemaan ihmisiä, hänen täytyy sitä ennen tulla tuntemaan itsensä, hänen täytyy tietää mikä sielunvoimat ihmisellä on, kuinka nämä vaikuttavat, mihinkä ne pyrkivät ja kuinka ne osittain sotivat toinen toistansa vastaan, osittain sopusoinnussa käyvät määrättyyn maaliinsa. Se joka tuntee itsensä, se voi tuntea myös muita ja käyttää sen hyödynsä. Salaisuudessa, jossa kiihoittimet vaikuttavat, havaitsee hän sen, mitä muut ajattelevat ja tahtovat.

Mhdellä on suurempi päättämiskyky tahi älykkyys kuin toisella. Hän ymmärtää teeskennellä ja saavuttaa viekkaudella tarkoituksensa, jonka kolmas voittaa rehellisyydellä.

Maailmassa näyttäytyy ihminen sellaisena kun hän — näkee itsellensä olevan hyödynsi. Usein peittää joku tekopyhäisellä vanhurskaudella viekkaan sydämensä, usein salaa suuri omanvoiton pyytäjä tahi konna ja pettäjä vikaansa rehellisyyden ja ihmisyyden varjolla. — Mutta silloin on ihmistuntijan katsominen verhon läpi ja tunteminen teeskentelijä, voidaksensa varustautua hänen paheitansa vastaan ja oikein käyttää itsensä häntä kohtaan.

Niten tämä on mahdollista ilmoitetaan seuraavissa lehdissä.

Yleinen ruumiin muodostus.

Jos kohta ei yleisestä ruumiin muodosta voida saada niin vakavia päätöksiä ihmisen sisällisestä olennosta kuin kasvoista, niin on edellinen kumminkin sangen tärkeä ihmistuntijalle, varsinkin sentähden kun ruumis ei salli teeskentelemistä, niinkuin kasvot. Ruumiin kasvanto ja sen suhde, mikä on sen erityisten osain välillä, vaikuttavat sangen paljon ihmisen älylliseen ja siveelliseen luonteeseen. Sen, joka tahtoo tulla tuntemaan ihmisen sisällistä olentoa, täytyy huomioonsa ottaa myös yleinen ulkonaisen ruumiin muoto ja sen erityiset osat.

Koska ihmisen ruumiilla on yhtähyvin fysiognomiansa (kasvotietonsa) kuin kasvoillakin, niin saakoon muutamat katselmukset yleisestä ruumiin rakennuksesta tässä tilansa.

Että täydellinen sopusointu on ihmisen ruumiin ja mielenlaadun välillä, näemme siitä, jos vertaamme lihavan laihaan, suuren vähäiseen, epäsäännöllisen säännölliseen ihmiseen.

Koska lihavalla ihmisellä on aina taipumus laiskuuteen, hitaisuuteen tahi hiljaisuuteen, niin on laihalla taas sitä vastaan aina enemmän tahi vähemmän ärtyinen, äkkinäinen, rauhaton ja elävä luonne. Suuressa ihmisessä näemme vakavuutta ja lujuutta, mutta pienessä yleisesti kevytmielisyyttä ja välinpitämättömyyttä. Koska säännöllinen ruumis, useimmissa tapauksissa, on juuri kuin jalouden juuri eli peruste,

niin voimme olla vakuutetut siitä, että epäsäännöllinen on heikkouden eli heikon sielun asunto.

Sielu, joka, niinkuin tiedämme, on ihmisen kaikkein toimintain, päätöksien, taipumuksien ja tunteiden lähde, ilmoittaa se aina itsensä näkyväisesti. Siihen, että tahtonsa voimalla peittää sielunsa todellisia tunteita ja taipumuksia, on jokaisen ihmisen pyrkiminen, niin paljon kuin mahdollista. Vaan jos tämä menestyykin muutamassa kohden, etenkin silloin, kun tutkija on harjaantumaton fysiognomiassa, niin ei ole kuitenkaan teeskenteleminen mahdollinen oikian ihmistuntijan edessä, joka arvostelee ja päättää kokonaisuuden mukaan.

Avu ja viisaus esiintyy jokaisessa ruumiissa, jonka muoto on luonnollinen; mutta kuitenkin saamme olla vakuutetut siitä, että mitä täydellisempi ruumiin muoto on ja mitä enemmän suhdetta sen jokaisella erityisellä osalla on kokonaiseen, sitä enemmän on hyviä ominaisuuksia ja avuja siinä.

Mitä enemmän ruumis erkanee täydellisyydestänsä, sitä enemmän alistettu, vaillinainen ja yksipuolinen on myös suhde oleva sielun avujen välillä. Kaula antaa tilaisuuden moniin huomauksiin, ja saamme olla varmat siitä, että pitkä ja pieni kaula on voimallisen ja hitaan luonteen tuntomerkki, jota vastaan taas pitkä ja paksu kaula on ruumiin voiman ja jalomielisyyden merkki.

Paksu ja epäsuhteellinen kaula ilmoittaa kiivasta ja vihaan taipuvaa luonnetta; jos se on rumasyntyinen, niin saamme oikeuden päättää ettei sen omistajalla ole hyviä tiedon lahjoja.

Taipuva ja joustava kaula ilmoittaa yhtä taipuvaa ja myöntävää luonnetta, kun sitä vastaan taas paksu ja kankea kaula merkitsee jäykkää ja taipumatonta. Kaunis kaula on vakaalla ja luotettavalla ihmisellä. Mutta jos kaulassa lasku- ja valtimosuonet näkyvät selvästi, niin saamme olla varmat siitä, että se ihminen on itsepintainen ja välis-
tähä pahapäinen. Jos kaula on kenossa, niin todistaa se uteliaisuutta ja

ahdasmielisyyttä; jos se on oikealle kallellaan, niin ilmoittaa se keksintökykyä, viisautta ja ymmärrystä; jos se päinvastoin on vasemmalle kallellaan, niin merkitsee se tuhlaamista, rohkeutta ja väliin hävyttömyyttäkin.

Jos käsivarret ovat suhteelliset, pitää niiden oleman niin pitkät, että, ollen riipuksissa, käsiranne on lähellä lonkkaluuta. Pitemmät käsivarret merkitsevät yleisesti ylellisyyttä ja hekumaa, lyhyemmät kivuloisuutta tahi ainakin kivuloista sielua. Pienet käsivarret höllällä lihalla ilmoittavat sielun kivuloisuutta tahi päätöstaidon puutetta, kun sitä vastaan paksut ja lihavat enimmäen hitaisuutta ja kömpelyyttä. Tavattoman karvaisista käsivarsista voimme päättää taipumusta hekumaan, karvattomista taas hyvää ja rehellistä mielenlaatua, joka kuitenkin puuttuu pontevuutta. Rehellisellä, vakaa-sydämisellä ovat käsivarret oikeassa suhteessa ruumiiseen.

Niinkuin käsivarret, samoin kädetkin ovat sangen tärkeät ihmistuntijalle varsinkin sentähden, että ne eivät salli teeskentelemistä, eivätkä niinmuodoin voi välttää tutkijan tarkastuksia.

Kaunis käsi (ranteesta keskisormen päähän) pitää oleman kolmannes koko käsivarresta, olkapäästä aina ranteeseen asti. Pitkät kädet ilmoittavat enimmäen moittimisen halua, salamielisyyttä ja viekkautta, liian lyhyet taas hienoutta, viisastelemista tahi taipumusta ylellisyyteen. Jos sormet ovat tavattoman pitkät, niin osoittavat ne totuuden puutetta, luottamattomuutta ja petollisuutta; jos ne taas päinvastoin ovat liian lyhyet ja paksut, todistavat ne taipumusta hitaisuuteen.

Lyhyet, paksut ja lihavat kädet, samanlaisilla sormilla, ilmoittavat varovaisuutta, syvämielisyyttä ja toimeliaisuutta.

Tavattoman pienet peukalot osoittavat sielun heikkoutta, suuret sielun voimaa.

Säännölliset ja kauniit sormet ovat hyvillä ja nöyrillä ihmisillä, pienet ja pitkät kateilla ja kavalilla.

Sormien liikunnosta saa ihmistutkija sangen hyviä huomioita, jotka oikeuttavat enemmän vakaviin päätöksiin mielenlaadusta.

Hajamielinen ihminen rumputtaa sormillansa ja pyörittää peukaloitansa toinen toisensa ympäri.

Malttavainen ja pitkämielinen ihminen tarttuu vapisevilla käsillä kappaleeseen.

Kynnet eivät ansaitse suurta huomiota, koska ne muodostuvat erityisten ihmisten töiden mukaan ja antaisivat aihetta moniin väärin päätöksiin, jos niiden mukaan arvostelisimme. Kuitenkin täytyy tässä huomauttaa, että valkeat ja kiiltävät kynnet ovat tervejärkisillä ihmisillä, ruusun väriset, valkealla värivaiheella ahkerilla, säästävillä ja uskollisilla, mutta keltaiset riitaisilla ja kavalilla.

Karvaiset kädet, varsinkin lähellä peukaloa, ilmoittavat tervettä, selvää ja terävätä päätä, mutta karvattomat huikentelevaisuutta, kevytmielisyyttä ja luulevaisuutta.

Vähän kaltevat, leveät ja kauniit hartiat ilmoittavat terveyttä, sekä sielun että ruumiin voimaa.

Vinot hartiat ovat herkillä, ahkerilla, täsmällisillä ja järjestystä rakastavilla ihmisillä. Etenevät hartiat osoittavat huolimattomuutta. Korkeat hartiat, joiden välissä pää on ikäänkuin piilossa, on ahneilla, jäykällä ja ivaan taipuvilla ihmisillä. Leveä ja neljäsärmäinen rinta kohtalaisella koverruksella ilmoittaa terveyttä, sekä sielun että ruumiin voimaa; litteä rinta ja sisään painunut, huikentelevaisuutta ja huolimattomuutta.

Paksut ja jäntevät reidet ovat vakavuuden ja sielun avujen tunteimerkit, jota vastaan taas laihat todistavat voimattomuutta, mutta samassa myös ymmärrystä. Pahuutta ja ahneutta ilmoittavat lyhyet reidet.

Lihavat polvet ovat huonoavuisella ihmisellä, mutta voimallisella, toimellisella ja ahkeralla, kuiva ja luinen. Väärät sääret eli polvet ovat

aroilla ja typerillä ihmisillä, vaan ei rohkeilla ja älykkäillä.

Pienet ja hienot jalat ilmoittavat sielun elävyyttä, ahkeruutta ja toimeliaisuutta, mutta lihavat velttoutta ja pahoja tapoja.

Pitkä ja kaita jalka ei ole milloinkaan sovelias ilmoittamaan uskollisuutta. Suuret ja kauniit jalat todistavat luonteen lujutta.

Asento ja liikunto.

Sangen tarpeellinen on panna mieleensä se vaikutus, jonka ihmisestä saamme ensikerta nähdessämme. Jos hän on meille mieluinen, niin suostumme häneen. Jos hän herättää meissä luottamusta, hyvittel-mättä ja puhumatta, niin saamme olla varmat siitä, että tämä ihmi-nen on pitemmässäkin kanssakäymisessä voittava luottamuksemme. Mutta tarkastakaamme nyt mainitun ihmisen asentoa ja liikuntoa.

Jos hän liikkuu alinomaa edestakaisin, eikä saa missään rauhaa, sekä jos hän usein muuttaa, tarvetta istumasijansa, niin saamme ol-la vakuutetut siitä, että meillä on tekemistä kuohuvan ja tulisen ihmi-sen kanssa. Sellaisen ihmisen käyminen on epätasainen, milloin hidas, milloin nopea.

Ihminen, joka on maltillinen ja vakaa, eikä teeskentele liikunnois-sansa, käy tasaisesti ja puhuu selvästi, on ylevämielinen ja hyväluon-toinen.

Mutta jos ihmisen liikunnot ovat teeskennellyt, hitaat ja laahaa-vat, ja jos ruumis on kumara, sekä, jos hän puhuu lyhyesti ja järjestyk-settömästi ja jos vielä sen lisäksi katsantonsa on rauhaton ja vilkkuva puhuissa, niin luonteensa on enemmän paha kuin hyvä.

Ymmärtäväisellä ihmisellä on vakaa ulkomuoto, mutta tuhmalla päinvastainen.

Ihminen, joka tahtoo näyttää etevältä, vaikka ei olekaan, on joko pieni pötkö tahi aivan yksinkertainen, ja ei pidä milloinkaan ymmärtäväisen ihmisen niin menettelemän, sillä sellainen käytös osoittaa teeskentelemistä ja oma-arvoisuutta.

Saatamme otaksua niin, että ihmisen liikunnot vastaavat hänen luonnettansa ja etenkin on tämä huomattava hänen käymisestänsä. Luonnollisesti tulee tässä kysymykseen ainoastaan se käyminen, mikä tavallisesti ihmisellä on, eikä teeskennelty.

Rohkealla ja uljaalla ihmisellä on aina tasainen ja vakava käynti, jota vastaan pelkurilla on rauhaton ja epävakainen.

Ihmistä, jolla on hiipivä ja hidas käynti, pitää meidän välttämän; sillä hänellä on vähän hyviä ominaisuuksia. Uljaan ihmisen askeleet ovat enimmäiten määräkkeitä ja hitaita, kuin ravakkaita, ja on paljon yhtäläisyyttä kevytmielisen ihmisen kanssa, kuitenkin sillä eroituksella, että kevytmielisellä on paljon enemmän teeskenteleväisyyttä.

Ahneella niinkuin kateellakin ihmisellä on hidas ja varovainen käynti; hän käy enimmäiten varpaillaan. Äkinäinen ja epätasainen käyminen on suuttumisen ja vihan varma tunnusmerkki, jota vastaan taas hiljainen käy tasaisilla askeleilla, suurimpaa huomiota vaatimatta. Totuutta rakastavan ja vilpittömän ihmisen, samoin kuin iloisen ja hilpeänkin, käynti on köykäinen ja kohtalaisen nopea.

Naurustakin voi tulla tuntemaan ihmisen luonteen.

Ihmistä, joka vastoin tahtoansa hymyilee ja nauraa, ja jos hän vielä rumputtaa jaloillansa ja sormillansa, on vältettävä.

Suloinen hymyileminen on sydämen puhtauden ja tapojen hyvyyden totinen tuntomerkki.

Ihminen, joka kaikille vähäpätöisillekin asioille nauraa, on kevytmielinen tahi hänellä on vähän ymmärrystä ja älyä.

Ihmisellä, joka silloin ainoastaan nauraa, kun muutkin nauravat, hänellä on paljon tuumailemista. Jos taas suu nauraisa menee erin-

omaisen luonnottomaksi, ilmoittaa se kavaluutta ja teeskentelemistä. Paha ihminen ei voi missään tilaisuudessa sydämellisesti nauraa.

Korvallansakin voi ihmistuntija tulla tuntemaan ihmisen. Äänen sointu, sen sävel, sen hienous ja karkeus, j. n. e. ilmoittavat luonnon laatua. Hieno ja tottunut korva voi eroittaa teeskennellyssä äänessä teeskentelemättömän ja sille perustaa huomionsa ja niin löytää totuuden ja tulla tuntemaan ihmisen mielen.

Hiljaisella ja hyvällä, samoin kun rehellisellä ja viattomallakin ihmisellä on aina sydämellinen ja kauniisti sointuva puheenparsi ja ääni.

Kova ja syvä ääni on itsepäisen ja äkkinäisen ihmisen tuntomerkki; jos taas ääni on epätasainen, milloin nopea, milloin hidas, niin saamme olla varmat siitä, että sellainen ihminen on ahkera väkeville juomille.

Kova ja elävä ääni on monen hyvän avun tuntomerkki. Etenkin se ilmoittaa voimaa ja urhoollisuutta sekä lujamielisyyttä. Epätasaisella ja helisevällä äänellä on päinvastainen merkitys. Raa'alla ihmisellä on aina korkea ääni. Heikkoäänisellä ihmisellä on hyvä pää ja päätöskyky, mutta hän voi myös olla taipuvainen alakuloisuuteen ja pelkoon.

Älyä ilmoittaa kolea ja räikkeä ääni, mutta voi se myös ilmoittaa taipumusta ilkkulauluun ja kehumiseen. Kähisevä, pitkällinen ja samassa surullinen ääni on kartettavalla ihmisellä.

Ihmistuntijan pitää ottaman vaarin vaatetuksestakin; sillä niistäkin voi hän tulla tuntemaan ihmisen sisällisen olennon. Vaatetuksensa voimme helposti eroittaa vakaan ihmisen narrista, ahkeran laiskasta ja tekopyhän keinottelijasta. Jokainen varmaankin on huomannut sen, ettei hyvä ja siisti ihminen milloinkaan käy huonosti ja likaisesti vaatetettuna.

Varsinkin naisten vaatetus antaa tutkijalle tilaisuuden laventaa ihmistuntemustansa. Kevytmielinen nainen pukee itsensä tuhansilla kunnistuksilla, kokein sillä salata hengellistä köyhyytensä, kun taas sitä

vastaan siveellinen ja avullinen nainen käy yksinkertaisessa ja puhtaassa puvussa.

Huolimaton ja laiska nainen pitää sangen vähän väliä vaatteensa puhtaudesta ja siisteydestä, mutta jalo, siveellinen ja avullinen käy aina yksinkertaisessa, siistissä ja puhtaassa vaatetuksessa.

Pää.

Päällä ymmärretään tässä sitä osaa ihmisestä, mikä on yläpuolella kau-
laa. Se on tutkijalle tärkein osa ihmisestä, koska se on hänen sielunsa
asunto. Sentähden täytyy sitä tarkastaa tarkemmin.

Pään pitää oleman oikeassa suhteessa muihin ruumiin osiin. Jos
pää on liian suuri tahi pieni, niin merkitsee se aina samassa määräs-
sä hyvää tahi huonoa älyä. Mitä luonnollisempi pää on, sitä suurempi
täydellisyys on ihmisen sielulla.

Avicenna sanoo, että ne, joilla on pieni pää, ovat luottamattomia
ja taipuvia vihaan, sekä puuttuvat päättämiskykyä. Gall taas sanoo, et-
tä ne ovat viekkaita ja äkkinäisiä, eikä niillä ole päättämiskykyä. Syy
siihen on aivojen vaillinaisuudessa.

Sellainen on kaunis pää, joka ei ole liian suuri, eikä pieni, vaan
jonka muoto on vähän pitkähäkö ja matala, sekä supistettu ohimoilta,
jonka kautta syntyy jonkunmoinen ylennys niskaan ja otsaan.

Jos pää on liian pieni, niin takaraiva on suippea; jos se taas on liian
suuri, niin takaraiva on ulospäin.

Fysiognomian mukaan jaetaan pää kolmeen osaan. Ensimmäiseen
osaan kuuluu pään yläpuoli kulmakarvoihin asti, toiseen keski-osa,
kulmakarvoista nenänpäähän, kolmanteen ala-osa nenänpäästä alaleu-
an huippuun.

Jota suuremmassa suhteessa nämä osat ovat toisiinsa, sitä enemmän on vakavuutta, ymmärrystä ja älyä ihmisellä. Siitä saamme olla varmat.

Jos kasvot ovat liian suippeat, tahi jos katsanto on kovin terävä, niin on paras kasvoja arvostella sivulta katsoen, koska haahmoviivat tulevat siten paremmin ja luontevammin näkyviin, eivätkä myönnä teeskentelemistä.

Pulleat kasvot ilmoittavat ihmisen rakastavan huvia ja olevan leikkillisen, mutta myös samassa epävakaisen, turhamielisen ja huonomuistisen.

Pienet ja pyöreät kasvot ilmoittavat useimmiten älyttömyyttä, heikkoutta ja päättämiskyvyn puutetta.

Raa'alla ja lihallsella ihmisellä on punaiset ja pyöreät kasvot.

Vakaalla ja ymmärtäväisellä ihmisellä on pitkänomaiset kasvot ulkonevilla luilla.

Laiha- ja kalpeakasvoiset ihmiset ovat enimmäkseen heikkoja, kevytmielisiä, taipuvaisia irstaisuuteen ja kateita, mutta voivat ne myös usein jalouttakin osoittaa.

Hiukset.

Jokainen saa olla vakuutettu siitä, että hiuksien joustavaisuus ilmoittaa luonteen taipuvaisuutta.

“Pään hiukset”, sanoo Lawater, jos kohta ei niitä voida pitää ihmisen ruumiin varsinaisina jäseninä, ovat ne kuitenkin riippuva osa siitä. Hiukset tarjoavat monenlaisia tuntomerkkiä ihmisen mielenlaadusta, hänen voimakkuudestaan ja ajatustavoistansa, sekä niinmuodoin myös hänen sielunvoimistansa; ne eivät myönnä vähintäkään teeskentelemistä; ne vastaavat ruumiimme luontoa samoin kuin kasvit ja niiden hedelmät vastaavat sen maan laadun luontoa, missä ne kasvavat.

Hiuksista tulee meidän huomioon ottaa niiden pituus, paljous ja asema (eli miten ne ovat asetetut) sekä niiden laatu, jos ne nimittäin ovat suorat tahi kiharat, kuin myös niiden väri.

Pitkät hiukset ovat heikon ja naismaisen luonteen ilmoittajat, varsinkin jos ne ovat suorat.

Lyhyet, kiharat ja tummat, tahi mustat hiukset ovat miehuullisilla ja voimallisilla ihmisillä. Ne voivat myös olla taipuvia riitaan ja kavaluuteen.

Jos on sängen paljon hiuksia otsalla ja ohimoilla, niin merkitsevät ne ylpeyttä ja turhamielisyyttä, kun sitä vastaan paksut hiukset kevytmielisyyttä ja huonoja tapoja.

Punaiset hiukset ilmoittavat kateutta, viekkautta ja salavihaa; mutta jos ne ovat yhdistetyt kauniiden kasvojen kanssa, niin ne merkitsevät sangen hyvää sydäntä.

Älyllisellä ihmisellä on kastanjan ruskeat hiukset. Mutta hiukset, jotka jo nuoruudesta asti ovat olleet valkeita, todistavat puheliaisuutta ja kevytmielisyyttä.

Kun tahdomme jotakin päättää ihmisestä hiuksien mukaan, niin täytyy meidän huomioomme ottaa ennen kaikkia niiden notkeus ja kankeus, niiden suoruus ja kiharuus sekä tuuheus.

Suorat, kankeat ja kuivat hiukset, jotka enimmiten ovat epäkauneissa suortuvissa, on sellaisilla ihmisillä, joilla on vähän hyviä ominaisuuksia.

Hyvä merkitys on niillä hiuksilla, joilla on kullankeltainen tahi valkea väri, omaten samassa hienon kiillon; ja joita helposti voidaan kaunistaa.

Älyttömällä ihmisellä on kalju eli sileät hiukset; kuitenkin ovat semmoiset ihmiset taipuvia järjestykseen ja puhtauteen. Tumman mustat hiukset ja korkea otsa ilmoittavat tervettä järkeä ja hyvää päättämiskykyä.

Jos hiuksien ja kulmakarvain väri on erilainen, niin merkitsee se epäluuloa.

Otsa.

Varsin oikein nimitetään otsa sielun portiksi ja hävyn temppeliksi. Jo vanhat kirjailijat vakuuttavat siitä, että otsa yksinänsä on kylläksi ilmoittamaan mimmainen mielenlaatu on ihmisellä. Jopa otsasta voimme tulla tuntemaan ihmisen tulevankin onnen.

Mutta, ettemme liioittelisi, täytyy meidän vaan tunnustaa, mikä tosi on, nimittäin: se että otsassa kuvastuu hilpeys, totisuus, levottomuus, oppi ja oppimattomuus, sekä pahuus ja hyvyys.

Otsat ovat pääasiallisesti kolmenlaisia: taakse kaltevia, suoria, jotka ovat yhtäsuuntaiset kasvojen kanssa, ja eteneviä eli eteen kaltevia. Jos otsa on korkea tahi matala, pyöreä tahi litteä, sileä tahi rypyinen, pitää meidän ne ominaisuudet huomioomme ottaman. Seuraavassa tulemme puhumaan otsan poimuista ja rypyistä, mutta täytyy meidän ensin muistuttaa, etteivät ne todellakaan selvästi esiinny ennenkun vanhuudessa, vaan ovat yhtähyvin olemassa ja näyttäytyvät eli tulevat näkyviin vihastumisessa ja muissa kiivaissa mielenliikkeissä.

Poimut otsassa, jotka tulevat pienimmästä liikkeestä, merkitsevät ahdasmielisyyttä; jos ne ovat varsin syvät, turhamaisuutta ja ahneutta.

Särmäinen ja sivulta hyvin litistynyt otsa osoittaa luottavaisuutta ja viisautta. Pyöreä otsa on tavallisesti naisilla ja ilmoittaa selvää huumiota ja ymmärrystä.

Etevimvät mielenlaadun tuntomerkit otsassa ovat seuraavat:

Ajattelijalla on aina korkea otsa, kun sitä vastaan taas sangen pysytsuora otsa osoittaa tiedon ja voiman puutetta. Kokoon puristunut ja matala otsa osoittaa lujaa luonnetta.

Soikea ja sileä eli rypytön otsa, johonka ei edes odottamattomastakaan ilosta tule suloisen eläviä poimuja näkyviin, on kylmällä, itsepäisellä, epäluuloisella ja vaativalla ihmisellä.

Kuta vähemmän ylennyksiä ja alennuksia on otsassa ja mitä taiseisempi sen pinta on, sitä kykenemättömämpi on sellainen ihminen keksintöihin.

Kauniin pyöreä otsa, joka näyttää älykkäälle, ja kun siihen vielä kuuluu vaurastunut ja runsaslahjainen omistaja, sekä kulmakarvojen virheellisyys on meille merkki siitä, että eroamme sellaisesta ihmisestä.

Pitkä mutta ei taakse kalteva otsa ilmoittaa kolmenlaista mielenlaatua: — jäykkäluontoisuutta, epävakaisuuksinen, kylmyyttä ja tulusuutta, mutta myös samassa hienoutta ja mielen ylevyyttä.

Epäluuloisella ihmisellä on vinot ja melkein yhtäsuuntaiset poimut otsassa.

Yhtäsuuntaiset, säännölliset eli yhtäsuuntaisesti taintuneet, mutta ei erin syvät rypyt otsassa tapaamme ymmärtäväisillä, viisailla ja rehellisillä, sekä vakaila ihmisillä.

Otsa, jonka yläpuoli on varustettu selvillä ympyrän pyöreillä poimuilla, mutta jonka alaosa on sileä ja poimuton, ilmoittaa ahdasmielisyyttä.

Rypyt, jotka syntyvät otsanahan vähimmästä liikkeestä sen puolen välin paikoille, antautuen alaspäin, ovat heikkouden merkki.

Jos nämä vetäymät ovat pysyviä, ja hyvin alasvetäytyneitä, niin ne merkitsevät mielenheikkoutta. Erinomaisen hyvillä luonnonlahjoilla varustetulla ihmisellä on kolmen yhtäsuuntaisen, lähes vaaka-

suoran viivan seassa eräs viiva, joka niiden puolella välissä tuntuvasti alenee.

Vähän kaarevat viivat otsassa osoittavat lauhkeata ja suorat lujaa luonnetta.

Kauniin pyöreä otsa, jossa yksin- tahi kaksinkertaiset pystysuorat viivat ovat silmäkulmain välissä, merkitsee miehillä viisautta ja miehuutta, ja naisilla sävyisyyttä, avuja, oikeuden tuntoa ja sielun suuruutta.

Erilaisissa taideniekkoissa näyttäytyy seuraavat ominaisuudet:

Runoilijan otsa nojautuu enemmän taaksepäin, mutta on sentään aina suhteellinen ja pyöreä.

Schiller ja Shakespare, y. m. ovat tämän todisteena.

Maalarin otsa on täyteläinen, mutta hiukan taaksepäin kalteva ja eteenpäin seisovat tuliset silmät Musiikkitaiteilijan silmät ovat enemmän sisäänpäin kääntyneet ja otsa taaksepäin taipunut, ja kummallakin sivulla esiintyy säveltaiteen elimet.

Silmät.

Niinkuin otsa on sielun portti, niin samoin on silmä sen peili, ja silmän kieli, vaikka äänetön, on ihmistuntijalle mitä selvempi. Silmä ottaa vastaan niin hyvin sielun valon kun varjonkin, sekä säteilee molempia.

Suuret silmät, joita vähän vaan peittää silmäkannet, todistavat jäykkyyttä tahi tuhmaa ylpeyttä.

Ainoastaan huonolla ihmisellä ovat silmät syvällä päässä: älykkäällä ja hyvällä ulkonevat, jotka myös voivat ilmoittaa irstaisuutta sekä ajan ja rahan ylenkatsetta.

Sukkelasti ympäriinsä vilkkuvat silmät osoittavat ihmisen olevan sellaisen, joka ei valitse välikappaleita päämaalinsa saavuttamiseksi.

Heikon ja kevytmielisen ihmisen tunnemme pienistä ja pyöreistä silmistä.

Siniset silmät todistavat heikkoa mielenlaatua, kun sitä vastaan taas ruskeat tahi mustat älyä ja tunteellisuutta.

Välkkyvät silmät, jotka sivusta katsottuna ovat läpikuultavat, ilmoittavat hyvää keksintökykyä, mutta samassa myös äreyttä ja taipumusta viekkauteen.

Kosteat silmät ilmoittavat syvätunteisuutta, vieraanvaraisuutta ja hyvätahtoisuutta; jos katsanto on värisevä, on se merkki rakkauteen.

Kuitenkaan eivät aina kosteat silmät ole hyvän luonteen erehtymättömät ilmoittajat; sillä moni ihminen osaa pitää silmänsä kosteina ja antaa niille taidollisen kiillon siten, että hermostuttaa niitä usein lujasti kiinni panemalla. Mutta tarkka tuntija on pian huomaava teeskentelemisen liikkumattomista silmäkulmista ja pienistä punaisista suonista, joita silmissä on.

Kuta enemmän silmäkannet peittävät silmäterän ja kuta enemmän silmät ovat vetäytyneet silmäluun alle, sitä enemmän ne näyttävät älyä, hienoutta, makua ja nerollisuutta. Jos silmäkulmissa on hienoja poimuja, niin on se ihminen rohkea, uskollinen, vilpitön ja hienotuntoinen.

Pienet, mustat, säkenöitsevät silmät, tuuheain mustain kulmakarvain alla, ovat viekkailla, tuimilla ja enemmän ahneuteen kuin anteliaisuuteen taipuvalla ihmisellä.

Lavater selittää silmäin värin seuraavalla tavalla:

Siniset: merkitsevät älyä, sydämellisyyttä ja syvätunteisuutta.

Vaaleansiniset: koleris-melankolista luonnonlaatua.

Sinisenharmaat: jos ne ovat kirkkaat. hyvää ja jaloa sydäntä; mutta jos ne ovat tummat, epävakaisuutta.

Ruskeat: tylyä ja tulista mielenlaatua.

Mustat: lujamielisyyttä ja ylevyyttä.

Keltaisenruskeat älyä ynnä kevytmielisyyttä.

Sinisenvihreät: vilkkautta, urhoutta ja ylevyyttä. —

Silmät pitkällä, varsinkin vaakasuorilla silmäpielillä s.o. jotka eivät käy erittäin alas — ja paksuilla silmäkansilla todistavat nerollisuutta.

Suuret, avonaiset, kuultavat ja säihkyvät silmät vaakasuoran yläkannen syrjän alla ilmoittavat seuraavia ominaisuuksia: terävää katsantoa, siveyttä, makua, jaloutta ja tulista rakkautta toiseen sukupuoleen.

Sävyisät, voimakkaat ja tulisesti esineeseen kiintyvät silmät ovat

hyväluontoisuuden varma merkki; mutta jos ne ovat sangen hohtavat, niin todistavat ne hekumallisuutta.

Silmät, joiden koko silmäterä on näkyvissä, että niiden ylä- ja alapuolella näkyy valkuainen, kärsivät joko sairautta taikka ovat rauhatomia ja himoisia; mutta ei koskaan tervesieluisilla ja luotettavilla ihmisillä.

Avonaiset ja liikkuvat silmät kuuluvat ihmisille, jotka ovat itsepäisiä, tuhmia, tylyjä ja kovia.

Yleisesti voimme otaksua niin, että kaikki ne silmät joissa paljon esiintyy ominaisuuksia, niinkuin värissä, suuruudessa tai asennossa, todistavat jonkunmoista siveyden puutetta, mutta jos nämä ominaisuudet löytyvät suuremmassa määrässä silmissä, niin voi se merkitä hyvyttä. Ensimmäisestä silmänluonnista tulee tuntijan ottaa tarkka vaari.

Vaakasuoat, vahvat ja tuuheat sekä muuten kauniit kulmakarvat osoittavat ymmärrystä ja erinomaista älyä, mutta sellaisia kulmakarvoja ei alo inka. ole lempeillä ja nöyrillä ihmisillä.

Taajat kulmakarvat, jotka varjostavat suuria, syvällä päässä olevia silmiä, ovat enimmiten ynseillä ja ivallisilla ihmisillä.

Vähän kaarevat kulmakarvat ovat hiljaisilla ja suorilla ihmisillä.

Jos kulmakarvat ovat tuuheat ja kaljut, sekä niiden hapsset lähes yhtäsuuntaiset, niin saamme olla varmat siitä, että seisomme viisaan ja ymmärtäväisen ihmisen edessä.

Kuta lähempänä kulmakarvat ovat silmiä, sitä totisempi ja vakavampi sekä lujempi luonnonlaatu on ihmisellä; särmäiset kulmakarvat ovat ajattelevalla ihmisellä.

Nenä.

Vaikka ei niin montaa täydellistä päätöstä voida tehdä nenän muodosta, kun otsan, silmäin j. n. e., niin emme tässä kumminkaan voi sitä jättää tarkastamatta, koska nenästä useammissa tapauksissa saamme vakavia huomioita, joilla on se hyvä puoli, että ne ovat helppoja huomata. Epäkauneissa kasvoissa ei ole koskaan kaunista nenää; mutta silmät niissä voivat olla mitä suloisimmat. Kaunis nenä kaunistaa kasvot.

Vahva ja pitkä nenä todistaa ylimalkaan hyvänluontoisuutta, viisautta ja rohkeutta. Jos nenä on kohtalaisenleveä niin ihminen on vaiti oleva ja rehellinen.

Herjaukseen taipuvalla ja äkkinäisellä ihmisellä on tavattoman leveä nenä. Kaarevat nenät eli nokat eivät osoita koskaan todellisesti jaloa ja hyvää ihmistä, vaan kylmää, itsepäistä ja pahuuntoista.

Kiperät ja pystynenät, jotka ovat juuresta notkot, ilmoittavat taipumusta hekumaan, mukavuuteen ja mustasukkaisuuteen; ei kuitenkaan ulossulkien ihmistä olemasta rehellisen ja hyväsydämissen. Terävä nenä ja terävä katsanto todistaa taipumusta pilkkalauluihin.

Jos vielä sen lisäksi huulet ovat ohkaiset, kaula hoikka ja leuka suippea, niin ahneus ei ole kaukana ihmisestä. Suuret sieraimet, liikkuvilla nenäpielillä, ilmoittavat hienotunteisuutta, joka pian voi muut-

tua aistillisuudeksi ja hekumaksikin.

Nyppyinen nenä, korkean ja pyöreän otsan alla, on äkkinäisyyden, kiukun ja raakuuden merkki. Helposti kurtistuvat nenät osoittavat yleisesti narrimaisuutta.

Nenät, joilla ei ole mitään jyrkästi huomattavaa omituisuutta ja jotka yhtävähän osoittavat piirteitä ja taiteita, voivat tosin olla yhteydessä hyvien ominaisuuksien kanssa, mutta ei koskaan erittäin huomattavien eli erinomaisten. Sitä vastaan voidaan varmasti päättää suuresta ja leveästä nenästä, jonka keskipaikoilla on n. s. roomalainen polvi, että se on yhteydessä erinomaisen jalon luonteen kanssa.

Pienet, sivulta katsoen hieman karut nenät, liikkuvilla nenäpielillä, todistavat kärsivällistä ja nöyrää luonnetta joka kuitenkin enemmän tai vähemmän puuttuu rohkeutta, ahkeruutta ja voimaa. Säännöllisillä ja kauniilla nenillä pitää oleman seuraavat ominaisuudet:

Nenän pituus sama kuin otsan.

Sen tulee juuresta alkain kaartua alaspäin.

Etupuolelta katsottuna pitää nenän selän oleman leveän ja yhtä paljon kaltevan kummallekin puolelle. Nenän kärki ei saa olla kova, eikä pehmeä, eikä myöskään lihainen, ja sen alainen viiva pitää oleman terävä ja selvä.

Nenäpielet pitää edestä katsottuna näkymän selvästi ja sieramet supistuman alaspäin.

Sivulta katsottuna pitää nenän ala-osan oleman kolmanneksen pituudesta.

Nenän eli selän sivut pitää muodostaman ikäänkuin kaksi seinää.

Tosin tällä ei ele tahdottu sanoa sitä, ettei erinomaisemmat luonnonlahjat voisi olla ihmisellä ilman mainituita ominaisuuksia, mutta että silloin, kun nämä ominaisuudet ovat täydelliset, niin luonnonlaatukin on täydellinen.

Suu.

Sitä, että suu on sydämen tulkki, ei voi kukaan epäillä. Jos se on hiljaa tahi liikkeessä, niin kätkeyy siinä sanomattoman monta ominaisuutta ja hiljaisuudessaakin on se hyvä puhuja.

Suulla on niin sanomattoman monta merkitystä, että ne voisi mennä rajattomiin, jos niistä kaikista kertoisi, ja koska tutkija ne kaikki huomaa, niin ilmoitamme tässä seuraavassa vaan pääasiallisimmat.

Suuri suu paksuilla huulilla todistavat järkevyyttä ja puheliaisuutta; sitä samaa sopii myös sanoa vinosta ja turpeastakin. Viimeksi mainittua seuraa vielä viekkaus ja kavaluus.

Suu jonka pielet ovat huomattavasti alaspäin kaartuvat, kylmäkiskoisuutta, kateutta ja armottomuutta.

Pieni suu osoittaa pelkurimaisuutta ja heikkoutta.

Jos vielä sen lisäksi silmät ovat suuret ja ulkonevat, suun kiinni ollessa, on se kehnouden merkki.

Levollinen, ehdollansa kiinni oleva ja säännöllinen suu, korkealla otalla, todistaa täydellisen jaloa ja uskottavaa ominaisuutta.

Sellaiset kun ihmisen huulet ovat, sellainen on luonteensakin.

Lovi alasessa huulessa merkitsee elävää ja toimellista mielenlaatua; mutta jos ne ovat nopiat liikkumaan ja pehmeät, osoittavat horjuvaista mieltä. Huulet, jotka sulkeuvat tiiviisti toisiansa vastaan, merkitsevät

kylmäkiskoisuutta ja jäykkyyttä sekä taipuvaisuutta järjestykseen.

Jos selvä epäsäännöllisyys on ylä- ja alahuulien välillä, niin saapi olla varma siitä, ettei sen ihmisen mielenlaatua voida kehua. Ne osoittavat narrimaisuutta, taipumusta pahuuteen ja epävakaista luontoa.

Mitä isompi lovi on alahuulen keskessä, sitä oikullisempi ja ilkipintaisempi ihminen on.

Vaahtava ylähuuli on varma merkki pilkkarunouteen ja toista narmimiseen.

Paksut ja pöhöttyneet huulet ovat kepeillä ja suloisilla ihmisillä, mutta he voivat myös olla kevytmielisiä.

Terävästi merkityt, pykäläiset eli uurtoiset huulet ovat surumielisyyden ja ahneuden merkki; kauniisti yhtyvät ja hyvälle näyttävät huulet todistavat alttiutta, viisautta, rehellisyyttä ja ymmärtäväisyyttä.

Riippuva ylähuuli on hyväsydämisellä ja jalomielisellä ihmisellä. Jos alahuulen keskessä on huomattava lovi ja jos se myös on riippuva, niin todistaa sekin hyväluontoisuutta.

Hampaat.

Hampaillakin on varma fysiognomillinen merkityksensä niin hyvin muotonsa kun asemansakin vuoksi. Aristoteles lausuu: "Hampaat ovat tuntomerkit elämän tavasta ja mielenlaadusta, ihmisen hyvät ja huuot puolet esiintyvät niiden kautta".

Valkoiset, puhtaina pidetyt ja hyvin hoidetut hampaat merkitsevät täysikasvuisissa, etenkin naisissa, sydämen hyvyttä, rehellisyyttä ja rakastettavaa mielenlaatua.

Myös hampaiden muoto on likeisessä yhteydessä ja vaihtelevaisuudessa ihmisen taipumusten kanssa.

Jos suun avautuessa näkyy suuri osa ikenistä, on se merkki hitaisuuteen ja raakuuteen.

Lyhyet, leveät toistensa lähellä olevat n. s. taajat hampaat osoittavat voimaa ja rohkeutta.

Pienet hampaat merkitsevät arkuutta.

Eteenpäin pistävät eli alahuulen päälle makaavat hampaat osoittavat sitä ettei ihminen osaa tehdä kauppaa ja ymmärryksen heikkoutta.

Terävät, pitkät ja vahvat hampaat tietävät pitkää ikää, mutta osoittavat myös samalla hävyttömyyttä, ahneutta ja petollisuutta.

Luonnostaan keltaiset hampaat ilmoittavat kevytmielisyyttä ja taipumusta mielettömyyteen.

Leuka.

Leukakin osoittaa ihmisen mielenlaatua. Jos leuvan keskessä on selvä syvennys, merkitsee se hyvää päättämiskykyä, tyyneyttä ja uskollisuutta.

Pehmeä ja lihainen leuka on ylellisyyteen ja hyvään elämään taipuvalla ihmisellä.

Käyrä leuka, joka enimmäkseen tavataan naisilla, ilmoittaa huonoja avuja.

Hyvillä ja erinomaisilla luonnonlahjoilla varustetulla ihmisellä on pyöreä leuka.

Pitkä ja suippea leuka on enimmäkseen sangen ymmärtäväisillä ja käsitteävillä ihmisillä.

Särmäinen leuka on ainoastaan ajattelevilla ja hyvänluontoisilla ihmisillä.

Sitä vastaan osoittaa itteä leuka äkkinäisyyttä ja pahuutta.

Pyöreä leuka, jota pieni syvennys kaunistaa, merkitsee hyvyyttä. Joskus se voi ilmoittaa koirankurisuuttakin. Laiha leuka on ainoastaan suruluontoisilla ja pelkuri-ihmisillä.

Korvat ja posket.

Nämä antavat vähän aihetta fysiognomialisille tutkimuksille; sentähden lyhykäisyydessä luettelemme tässä muutamats huomattavimmat kohdat.

Jos korvat ovat pienet ja kauniin pyöreät, niin saamme uskoa, että se ihminen on älykäs ja sangen hyvälahjainen. Särnäättömät korvat merkitsevät ymmärtämättömyyttä ja yksinkertaisuutta.

Pitkät ja leveät korvat merkitsevät samaa.

Suuret ja sileät korvat, joilla ei ole säännöllistä pyöreyttä, ilmoittavat älyttömyyttä, mutta myös suurim massa määrässä hyvänluontoisuutta. Tämä tunnetaan myös korvan kaarevasta kehästä, jossa on selvä syvennys.

Vielä vähemmän fysiognomialisia tuntomerkkiä tarjoavat posket sentähden, että niiden tila ja muoto riippuu ihmisen terveydestä kokonaan. Kuitenkin voimme seuraavat säännöt antaa:

Turpeat kasvot yleisesti merkitsevät taipumusta aistillisuuteen; mutta myös tunteellista luonnonlaatua. Laihat sisäänpainuneet posket, jotka ovat vaaleat tahi keltaiset niin hyvin terveenä kuin sairaudenkin tilassa, osoittavat äkinäisyyttä ja nautinnon himoa. Ryppyiset posket merkitsevät kuivaa järkeä.

Matalat kuopat poskissa todistavat kujeellisuutta, mutta jos ne muo-

dostavat kolmikulman, mustasukkaisuutta ja kateutta.

Kohtuulliset ja hienot posket ovat jaloilla ja lempeillä ihmisillä ja käsittää mielenlaadun, joka on valmistumaton alhaisille tunteille. Posket, jotka hymyillessä eivät ollenkaan, tahi vaan hieman muuttavat asentoansa, eivät ilmoita mitään erinomaisia luonteen ominaisuuksia.

Suuri merkitys on sillä viivalla, joka lähtee nenän sieraimesta ja menee suupieleen. Jos se on kaareva, eikä aaltomainen, ilmoittaa se ahdasta älyä ja tuhmuutta. Jos tämä viiva loppuu nenän ja suupielen välillä, taikka jos se muodostaa useampia pienempiä viivoja, niin osoittaa se avomielisyyttä ja rehellisyyttä. Jos taas tämä viiva päättyy ilman mitään väliä ylähuuleen, todistaa se täydellistä sielun heikkoutta.

Jokaisen tulee se ymmärtää sanomattakin, että edellä mainitut merkit pitävät paikkansa ainoastaan terveissä ihmisissä. Vaikka moni tauti voi suuresti muuttaa ihmisen muotoa, erittäinkin kasvoja, niin jäävät kuitenkin ajattelevalle tutkijalle ne välttämättömimmät piirteet näkyviin. Kuitenkin on sairaita tutkiessa sangen tarpeellista tehdä tutkimuksensa ahkeruudella ja tyyneydellä, välttääksensä tulemasta vääriin päätöksiin.

Luonnonlaatu.

Oppiminen tuntemaan ihmisen luonnonlaatua eli temperamenttia on sangen tarpeellinen, koska se on ikäänkuin lähde kaikille ihmisen tunteille, hyville ja paheille. Temperamentti on juuri kuin luonteemme valokuva, joka esittelee sen kaikki ominaisuudet semmoisina, kuin ne todella ovat. Temperamentin tunteminen opettaa kuinka meidän pitää käyttämän itsemme niitä ihmisiä kohtaan, joiden seurassa olemme, ja samalla (mikä onkin tärkein) mitkä hyveet ja paheet, halut ja taipumukset heissä ovat.

Yleisesti eroitetaan neljä temperamenttia: sangvininen, kolerinen, flegmatinen ja melangolinen.

Kuitenkaan emme saa luulla, että sangvininen on ainoastaan älyniekka ja että melangolinen aina käy pää kuukassa ja flegmatinen toruksissa, enempää kuin että kolerinen aina olisi hurjapäinen, joka kohta tunnettaisiin hänen ensimmäisestä liikkeestänsä, vaan tulee muistuttaa, että jokaisessa luonnonlaadussa on kaikkiassekoitettuna, mutta yksi on niistä vallitsevampi. Tämä on tutkijan huomaaminen tehdäkseen oikeita päätelmiä.

Sangvinikolla on ylenmääräinen tunteellisuus ja tulisuus. Äkkiä herää toimimisen halu, mutta sammuu yhtä pian. Hän lupaa paljon, mutta emme voi luottaa lupauksiinsa, koska hän ne pian unhottaa ja

useinkaan ei ajattele, onko hänessä voimaa täyttämään lupauksiansa. Hänellä on taipumus rohkeuteen ja jalouteen, mutta myös aistillisuuteen ja kevytmielisyyteen.

On sentähden oltava varovaisia sellaisen luonnonlaadun suhteen.

Paremmiin tunnetaan sangvinikko pulleista kasvoistansa ja kauniisti kukoistavasta väristänsä, terveennäköisistä ja punaisista huulistansa, sekä hyvin järjestetyistä hampaistansa.

Tukka on joko vaalea taikka vaaleanruskea ja vähän kihara; silmät ovat siniset ja lasittavat, jotka näyttävät iloisilta ja suruttomilta. Korvat ovat hyvin piirretyt, otsa paljas ja taakse kalteva ja yksi enemmän tahi vähemmän syvä poimu suupielestä leukaan, joka ilmoittaa suruttomuutta ja iloa.

Kolerikolla on syvä tunteisuus, joka kuitenkin harvoin on kauan kestävä. Mielenliikkeet ovat enimmäkseen tulisia ja katkeria. Tahto osoittaa voimaa ja äkkinäisyyttä ja sillä on suurempi taipumus ylenkatseeseen kuin rakkauteen.

Vastoinikäyminen kehoittaa häntä toimeliaisuuteen. Tunteet ovat pikaisia, vaan ei pysyviä. Hän ei peljästy työtä, ei vaikeampaakaan, jota hän ei kumminkaan kauan viitsi toimittaa, ja vihaa kaikkea koneellisuutta.

Työnsä suunnelmat ovat suuria, mutta jättää niiden toimittamisen tavallisesti muille. Arvon ja kunnian perään hän pyrkii kaikella voimallansa. Hän rakastaa loistoa ja kuuntelee mielellänsä kiitoksia ja ylistyksiä.

Ymmärryksen ohjaamana osoittaa kolerikko urhoollisuutta ja jalomielisyyttä; mutta himojensa voittamana tulee hänestä kinastaja ja riitainen.

Kolerikolla on suuret kulmakarvat ja harmaat, kirkkaat silmät. Nenän kärki on särmikäs, huulet ohuet ja vaaleanpunaiset, silmät syvällä silmäkuopassa ja ylänen silmäkansi taakse vetäyvä.

Katsanto on elävä, tukka musta tahi tumman ruskea, suora ja kankea. Otsa on pyöreä, jossa on kolme vaakasuoraa viivaa, jotka silmäin yläpuolella häviävät.

Flegmatikko ei hätäile ja sentähden ei häneen hevillä liikutukset pysty; mutta jos hän kerran tulee liikutetuksi, ovat sen tunteet syväsimpiä kuin muiden. Toimeliaisuutta ei ole, kun ei ole tahtoa ja pöntevuutta. Tunteet ja himot heräävät vitkaan.

Kiukku, katumus ja kaiho harvoin rasittavat flegmatikkaa. Vaikea on häntä saada liikutetuksi, mutta sitten, kun se tapahtuu, ovat ne pysyviä. Kaupoissaan on hän hiljainen ja ajatteleva, mutta harvoin niitä peräyttävä.

Hän on uskollinen ystävä ja hyvä aviopuoliso. Harvoin antaa hän pettää itsensä ja miettimättömät ajatukset ovat hänelle tuntemattomia.

Flegmatikolle on mieluisinta hiljainen seura. Hän toimittaa ahkeruudella tehtävänsä, mutta vaikeat työt eivät häntä huvita.

Ihminen, jossa tämä temperamentti on vallitsevana, on tavallisesti haluton, jäykkä ja laiska.

Flegmatikon tuntomerkit ovat: pehmeä ja sileä kasvon iho, kohutuulliset silmät, mutta vähemmän vilkkaat; riippuva ja liikkuva alahuuli, ohuet, suorat, vaaleat tahi ruskeat hiukset.

Melangolikolla ovat liikutukset pitkällisiä, mutta pysyviä ja tunteellisia, voimakas ja kestävä vaikutuskyky. Mielenliikutuksille on hän kylmä; mutta sen voittamana on hän tavallisesti pitemmän ajan niiden vallassa. Hän antautuu harvoin huvituksiin ja vielä harvemmin pauhuihin.

Hänen himonsa eivät ole kiivaita, vaan hiljaisia, jotka hän kätkee itseensä, mutta ne kuitenkin vallitsevat häntä. Huolensa tulevasta ajasta saattaa hänen ahneeksi.

Hän on harras rakkauteen ja rakastettava sekä uskollinen, mutta tavattoman taipuva mustasukkaisuuteen. Ajatus ystävyys siteen

ratkeamisesta vaivaa häntä enimmäkseen sentähden, kun hän on epäilevä. Työssänsä on hän, ahkera ja täsmällinen, eikä pelästy raskaintakaan tehtävää. Hän on totuttanut itsensä vaikeuksiin, ja mitä hän on aikonut, sen hän täyttää.

Itseänsä kohtaan on hän ankara ja toiselta paljon vaativa. Hän rakastaa hiljaisia huvituksia ja vakavia keskustelemisiä. Enimmäkseen etsii hän yksinäisyyttä ja pakenee seuroja.

Tämä temperamentti tunnetaan kauniista nenästä, ja suusta, jonka huulet ovat useimmiten hienot ja vaaleat, merkiten ahneutta.

Otsassa risteilee monia hienoja viivoja; ohuet hiukset, tavallisesti ruskeat, jotka peittävät pyöreän pään. Posket ovat kuopallansa ja kasvojen piirteet hienot. Tämän ohessa ei meidän kuitenkaan ole unhotaminen sitä, että temperamenteissa tapahtuu monta muodostusta ja ettei mikään temperamentti ole sekoittumaton, niinkuin moni luulee, mutta sekoitus useammista.

Sentähden emme saa luulla, että yksi temperamentti olisi kokonaan toisista vapaa eli toisiin sekoittumaton; mutta tällä on tahdottu vaan ilmoittaa sitä, mikä temperamentti ihmisessä on vallitsevana eli ikäänkuin perusteena toisille.

Mutta alkuperäinen temperamentti ei voi kokonaan muuttua eli hävitä, koska sillä on luonnollinen perustuksensa ihmisen ruumiin elimissä, jotka suurimmaksi osaksi ovat muuttumattomat.

Ajatteleva tutkija on varmaankin näistä osoituksista suuritta vaikeuksista käsittävä jokaisen ihmisen luonnonlaadun eli temperamentin ja tuleva tuntemaan hänen hyveensä ja paheensa, sekä niiden mukaan käyttävä itsensä kutakin kohtaan.

Ihmisen hyveet ja paheet ynnä niiden tunteminen.

Antaaksemme kirjallemme suuremman täydellisyytensä, on velvollisuutemme lopuksi luetella luonteiden yleisimmät hyveet ja paheet, jotka ovat ihmisessä, sekä miten ne tunnetaan.

Jalomielisyys.

Jalomielisyys ilmautuu kauneissa ja kirkkaissa silmissä. Otsa on särmäinen ja ohimot korkeat, sekä suu on luontevasti sulkeutuva.

Totuus.

Totuuden rakastajalla on soikeat kasvot ja hyvin pyöreä otsa; ohimot ja posket ovat pulleat ja nenä kaunis. Silmät ovat avonaiset, hiukset kirkkaan kiiltävät, käynti vakaa ja määräkäs.

Hyväntekeväisyys.

Hyväntekijän kasvoja kaunistaa hento punoitus; lempeät silmät ovat kosteat, otsa leveä ja lakea; sieraimet ovat jotenkin koverat ja käynti keveä.

Hurskaus.

Korkea ja kaunis otsa, suuret ja elävät silmät merkitsevät hurskautta. Hiukset ovat hienot, suu jotenkin leveä ja sievästi kiinni; ääni ja käynti rauhallinen.

Urhoollisuus.

Urhous ilmaantuu tavallista suuremmassa päässä; suuria, kirkkaita ja terävällä katsannolla varustettuja silmiä varjoaa tiheät ja vahvat kulmakarvat; kasvot ovat hyvin piirretyt ja sen eri osat suhteellisia.

Suu vetäyy harvoin nauruun, mutta näyttää totiselta ja arvokkaalta, sekä sävyiseltä ja lempeältä.

Huulet ovat uurtoiset ja avautuvat jokaisesta kiihoituksesta. Mustankiiltävät hiukset, jotka ovat joko suorat tai kiharat, peittävät kauniin pyöreän pään. Otsa on julkinen.

Typeryys.

Typerän pää on hyvin pyöreä, otsa korkea, kasvot pulleat ja iho eli nahka kalmea. Silmänsä ovat pienet ja syvällä kuopassansa; kädet ja jalat vahvat, suhteettomat; kaula vasemmalle väärässä. Suu enemmän sullettu, nenä jotenkin pysty tai säännötön.

Hiuksensa ovat kiillottomat, paksut ja vähän kiherät; käytöksensä komea ja käyntinsä teeskennelty.

Väki ja voima.

Voimallisella on kaunis, suuri pää ja paksu kaula; katsanto miehuullinen ja terävä, silmät säihkyvät ja kulmakarvat suuret ja kaarevat. Nenä on hyvässä suhteessa kasvoihin, mutta suu on jotenkin suuri. Käsivarret ja sääret ovat suonikkaat. Ääni on voimallinen ja taipuva; käynti ravakka ja vakaa.

Arkamielisyys.

Arkamielisellä eli pelkurilla on laihat kasvot, suuret vetiset ja liikkuvat silmät, sekä pienet ja heikot jäsenet. Ruumiin yläosa on heikko ja kuiva; rinta sisäänpainunut ja kiivas käynti. Hiukset ovat suorat ja vahvat; suu hieman auki, josta näkyy terävät ja harvat hampaat.

Järki ja ymmärrys.

Järkevällä miehellä on korkea ja uljas otsa. Hiuksensa ovat enimmäkseen vaaleat, kiiltävät ja taipuvat. Kasvot ovat laihat ja kaunis-piirteiset. Kulmakarvat ovat liyvin kaarevat, lähes yhteen sattuvat; ja varjostavat suuria silmiä, joiden katse on vapaa ja julkinen.

Ihon väri verevä, vartalo suora ja suhteellinen; käsivarret ja sääret ovat heikot, mutta kauniit; ääni on vahva ja sointuva.

Taipumus rakkauteen.

Rakkautta, jota emme milloinkaan saa sekoittaa mielitekoon, ilmoittaa kohtalaisen suuret kasvot, jotka helposti punettuvat ja vaalenevat. Otsa on enimmäkseen matala ja paljas, silmät suuret, julkiset ja kosteat, joilla tavallisesti on heikko näkövoima. Katsanto, käynti ja ryhti ovat epävakaiset. Mielenliikkeet osoittavat levottomuutta ja arkuutta.

Siveys.

Siveällä on mustat silmät, joiden liikkeet ovat kohtuulliset; lakea, jukinen otsa ja punaiset korvat, joiden yläsyrrät ovat sisään käyristyneet. Ruumis on litteä; ääni voimallinen ja sointuva; puhe harva ja käynti vakaa.

Rehellisyys.

Rehellisen eli vilpittömän kasvot ovat soikeat; silmät: syvällä kuopassansa; kulmat hienot ja tasaiset. Silmämunat ovat liikkuvat; katsanto

jalo ja vakaa. Keskinertaisia hampaita peittää kauniit huulet. Nenä on kaita ja kiperä.

Kunniallisuus.

Tämä avu on lähes kaikissa edellisensä kaltainen, kuitenkin tulee sen lisäksi ravakka käynti ja elävät liikunnot.

Kateus.

Kateella on suippea ja etenevä otsa, vaaleat kasvot, syvällä olevat silmät, langennut ääni, tiiviit huulet. Käynti on pitkäveteinen ja epävakaa, ruumis vähän eteen kumarassa, hampaat pitkät ja suippeat.

Jumalattomuus.

Tämä tunnetaan litteistä ohimoista, suurista ja epätasaisista kulmakarvoista, kuoppaisista ja hervottuneista silmistä sekä karsaasta katsannosta. Suu on leveä, huulet pöhöttyneet, etenevät hartiat, epäsuhteellinen ruumis huonolla ryhdillä ja pitkäveteinen käynti.

Pelinhimo.

Pelaajalla on tavallisesti sangen elävä luonnonlaatu. Hänen käyntinsä ja silmänsä liikkeet ovat ravakkaita, mutta epävakaisia. Alituinen liikunto sormillansa, jotenkin avonainen suu ja hyvin piirretyt huulet, jotka usein vapisevat, sekä ryppyinen otsa.

Valhe.

Valehtelijalla on enimmäkseen pulleat ja hyvin pyöreät kasvot, leveä, juuresta sisäänpainunut nenä, tulinen puhunta ja terävä ääni. Suu, jossa on vahvat pitkät hampaat, on aina ammollansa. Käynti on epätasainen. Silmät ovat epävakait ja enimmäkseen kuivat.

Juoppous.

Juoppouden taipumus tunnetaan helposti, koska pahe vaikuttaa ruumiin epäjärjestykseen. Sillä, joka suuremmassa määrässä on vaipunut tähän syntiin, on punaiset, pöhöttyneet kasvot, veriset ja raukeat silmät, pahalle tuleva, ahdas ja kiivas hengitys. Viinan juojalta menee melkein aina hampaat. Iho on lakastunut ja ryppyinen, käynti pitkälinen ja laahaava, hiukset suorat, kiillottomat ja ohkaiset.

Viha.

Viha vaikuttaa suuria muutoksia ihmisen ruumiissa. Se ilmautuu pyöreässä, mutta keskeltä painuneessa otsassa, tulisissa ja sangen vilkkaisissa silmissä, suurissa ja hyvin kaarevissa kulmakarvoissa. Suonet ovat ohimoilla ja otsassa jotenkin suuret ja suu avonainen.

Kielevyys.

Juoruttelijalla on yleisesti kaunis ruumis, korkea ja pystysuora otsa, pulleat posket ja kellertävä iho. Silmät, jotka ovat tavattoman vilkkaat, ovat ylöspäin katsovat ja vähän punaiset; kädet ja sormet ovat kuivat, ääni vinkuva, käynti ravakka ja keveä.

Liehakoitsija.

Imartelijan tuntomerkit ovat samat kuin kielittelijän, ainoastaan on liisättävä edelliseen se, että ruumis on eteen kumara, hymyileminen teeskennelty ja suosiollinen.

Irstaisuus ja hekuma.

Tämän paheen tuntomerkit ovat pieni suu, suuret ja turpeat huulet, joiden avautuessa näkyy suuri osa ikeniä. Hiukset ovat ohuet, silmät suuret ja vetiset. Rinta ja käsivarret ovat sangen karvaiset, käynti horjuva ja ryhti huoleton. Kuihtuneet ja hervottuneet kasvot, syvällä pääs-

sä olevat silmät, joiden ympärillä on musta rengas, joka osoittaa, että ihminen on harjoittanut itsesaastutusta.

Laiskuus ja hitaisuus.

Vaikuttamattomuuden taipumukseen on kaksi syytä: joko voimattomuus tahi laiskuus. Voimattomuus ilmautuu vaaleissa kasvoissa, herwokkaissa ja kuoppaisissa silmissä, jotka enimmäkseen puuttuvat kulmakarvoja. Laiskuus taas tunnetaan otsan mataluudesta, hiuksien suoruudesta ja paksuudesta, poskien riippuvaisuudesta ja hyvin talmettuineista syöpyneistä hampaistansa. Hiturin käynti vastaa sielunsa taipumuksia; ja useinkin voi hän olla siivoton.

Pelkuruus.

Aroilla ihmisillä on tavallisesti pyöreä pää, paksut kiharaiset hiukset, paljas eli lakea ja matala otsa, avonainen suu, vähemmän vilkkaat ja kosteat silmät. Käynti osoittaa pelkoa, vähän rauhattomien ja varovaisten askeleiden kautta.

Rohkeus

. Rohkean kasvot ovat kovat ja lujan näköiset. Otsa on vähän ryppyinen, silmät kirkkaat ja julkeat, kulmakarvat loivaan kaarevat. Leuka on suippea, kaula jäntevä, selkä ja rinta on leveät, jotka näyttävät voimaa; suu on useimmissa tapauksissa pikemmin suuri kuin pieni, huulet kiinni, mutta avautuvat vähimmästäkin vaaran huomiosta.

Häijyys.

Harvalla häijyllä eli pahalla ihmisellä on kauniit kasvot, mutta sekalaiset ja vaaleat. Suu on suuri, huulet ohuet ja värittömät; niinkuin hänen pahuutensakin, ovat myös hänen otsansa ja ohimonsa suonet turpeita ja vapisevaa liikuntaa osoittavia. Katsanto on altakulmainen, silmät,

joissa on punaisia suonia, kuivat. Sääret ovat kuivat, käynti sangen ravakka mutta epätasainen.

Hävyttömyys.

Tällä on samat tuntomerkit kun hekumallakin, ainoastaan on hengitys kovempi eli tulisempi; hävyttömän näköinen suuri suu ja huolimaton käytös. Hävyttömän ääni on enimmäkseen käheä.

Raakuus.

Raakuus tunnetaan samoista tuntomerkeistä kuin hävyttömyyskin; mutta varsinkin ammollansa olevasta suusta ja sangen paksusta nenästään.

Loppulause.

Me luulemme edellisessä jo esitelleemme sen, mitä tarkka ja ymmärtäväinen ihminen tarvitsee tullakseen kelpolliseksi ihmistuntijaksi, jota ei voi erehdyttää teeskentelijä, eikä pettää ulkokullattu.

Tätä pientä kirjasta ei pidä kiiruulla läpi lukeman, mutta tarkkuudella ja utteruudella tutkiman. Yksi osa pitää verrattaman toiseen; yksi mielenlaadun näytös eli osoite sopii yhdelle, toinen taas toiselle.

Se, joka jotakin mieliä saada aikaan, täytyy täydellä todella antautua toimeensa eli tehtäväänsä.

Kun fysiognomialliset pulmat eli vaikeudet kohtaavat tutkijaa, pitää hänen tarkastaman ihmisiä, joihin hänen koko taitonsa kohdistuu, taikka muuten menee hänen tutkimuksensa myttyyn.

Hyvä on tutkijan pitää mielessänsä aina nämä viisaat sanat:

“Se, ken työtä rakastaa ja vaivojaan ei säästä, Voipi onnen saavuttaa ja määränpäähän päästä.”

Utterata tutkiminen ja vertailu on viimein johdattava tarkoitukseen perille ja voitto on oleva silloin paljoa suurempi, kun onnistutaan fysiognomian perusteella riistää ulkokullatuilta naamari, jolla hän on pettänyt ihmisiä.

Me tahdomme lopettaa tämän pienen kirjasemme viittaamalla johdannossa oleviin sanoihin: Jokaisen tulee ahkeroita ennen kaikkea oppia tuntemaan tarkoin itsensä ja kun hän on tämän saavuttanut sekä tullut hyvin tuntemaan itsensä, niin voi hän johtonansa käyttää tätä kirjaa ynnä sen kautta tulla tarkaksi ja hyväksi ihmistuntijaksi, joka voi tietonsa nojalla hyvin hallita itsensä ja muita.

This work is licensed under a Creative Commons “CC0 1.0 Universal” license.

